

СОБОР АРХИСТРАТИГА МИХАЇІЛА

“Почитання Ангелів у Східній Церкві почалося ще в 3 столітті, а в 4 вже було загально поширене. Про це свідчить храм у честь св. Архангела Михаїла, що його збудував на передмісті Царгороду цар Костянтин Великий (274-337). В цьому храмі за свідцтвом історика Созомена було багато чудесних оздоровлень. На св. Літургії в часі проскомидії приписує наша Церква ставити особну частину просфори в честь "Чесних небесних сил безплотних". У службі нашого Октоїха Ангелам є присвячений понеділок, перший день тижня, мабуть, тому, що Ангели це перші Божі створіння, а в небі після Божої Матері стоять найближче Божого престола.

Празник у честь св. Архангела Михаїла та інших безтілесних Сил був установлений у 4 ст. Цей празник зветься собором тому, що цього дня Церква празнує собор - збір усіх безтілесних Сил wraz зі св. Архангелом Михаїлом, а також собор - збір людей на землі для прослави небесних Сил.

Новини парафіяльного життя за жовтень:

- 2.** - Відбулася Сповідь Апостольства молитви.
- Придбано ще 20 листів булатної бляхи для завершення робіт на куполі.
- 7.** - Візит о. Михайла до монастиря оо. Студитів в Жукові для допомоги в організації раколекцій “Матерів в молитві” із східної України в м. Києві.
- 8.** - Проведено і закопано газову трубу від дяківни до церкви.
- Наша парафія отримала свідцтво нового зразка від державного реєстратора Козівської районної адміністрації.
- Закуплено новий котел для опалення церкви.
- 14.** - У ПК “Березиль” м. Тернополя відбувся творчий звіт художньої самодіяльності Козівського району в якому брали участь багато наших парафіян, зокрема під орудою п. Йосифа Осадци хор Музичної школи виконав духовний твір “Боже єдиний”.
- 16.** - У церкві (в приміщенні паламарки) встановлено котел.
- 17.** - Відбулися збори отців Козівського деканату у соборі св.Петра і Павла.
- 19.** - о. Михайло взяв участь у святковій Літургії з нагоди храмового празника у с. Золота Слобода.
- 20.** - Завершено проводку газу до церкви і встановлено лічильник.
- 24.** - Зроблена частина робіт по переоснащенню системи опалення у церкві.
- 26.** - о. Михайло очолює та організовує празникові богослужіння у с. Комарівка з нагоди храмового свята та річниці посвячення храму Христа Царя. У богослужіннях взяли участь ще 4 священників та близько 200 вірних.
- 26.** - Наша спільнота “Матерів в молитві” відбула молитовну зустріч у м. Зборові із місцевою спільнотою “Матерів в молитві” на їх запрошення. Молитву благословив о. Тадей Нога.
- 28.** - Вночі злодії обікрали церкву. Проникнувши через вікно до храму викрали 2 чаші, 2 дискоси, дарохранильницю, дароносицю, 2 ложечки, посудинку на воду, тарілочку і копіє, а також гроші з скарбоні. Копіє, яке злодії загубили при втечі, люди знайшли і повернули. Загальна сума награвованого складає близько 6 000 гривень. Злодії не знайдені.
- 29.** - Почалися роботи по встановленню верхніх 4 вікон-вітражів.

Меджугор'є - земля Цариці миру

Меджугор'є, що означає місце між горами, і заходиться воно у Боснії і Герцоговині, колишній Югославії. До 1980 року це було дуже убоге місце, тому що тут дуже кам'яниста місцевість, яка не є сприятливою для вирощування різних культур, зокрема й пшениці. Тому, місцеві люди жили дуже бідно, інколи не маючи навіть кусочка хліба. Та ми знаємо, що Бог благословляє і найбільш убогі місця, він навіть прийшовши у світ не вибрав палаців, а непримітне містечко Вифлієм. Отже, Меджугор'є - це унікальне місто, до якого приїжджають паломники із різних країн світу не дивлячись на колір шкіри, вік чи фінансовий стан.

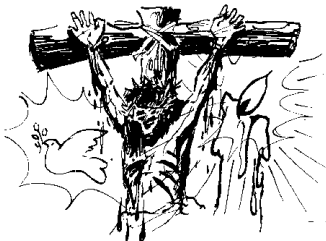
А розпочалась ця історія 24 червня 1981 року, коли шестеро дітей гралися і враз побачили сильне світло і якусь особу, яка нічого не говорила, а лише лагідно усміхнулася. Діти дуже налякалися і почали бігти додому. Вони швидко бігли, і як згадує одна візійерка, що вона аж загубила взуття. Дуже налякані, вони нікому нічого не сказали, але наступного дня знову побачили жіночу постать і набравшись сміливості запитали, - хто вона така, і що у них хоче. Жінка відповіла: «Я, Матір Божа Марія, Цариця миру». Лише тоді у дітей минув страх, і вони всі разом почали молитися. Відтоді з'явлення відбувалися щоденно, і їх могли бачити не лише цих шестеро дітей, а й усі люди, які проживали у Меджугор'ї. Матір Божа сказала, що вона приходить для того, щоб показати людям, що найбільшим добром є її син, а вона лише хоче нас завести до нього.

Нещодавно, я також мала можливість побувати у цьому чудовому місці. Для мене особисто, ця поїздка принесла багато вражень і виявилась надзвичайно повчальною. Я вповні зрозуміла, що Бог є нашим добрим батьком, і відповідно, як батьки стараються навчити своїх дітей ходити, розмовляти, думати чи просто приймати якісь рішення, так і Бог дає людині певні випробування для того, щоб нас чомусь навчити. Та, як дитина не зможе навчитись ходити ні разу не впавши, так і людина, не зможе жити так, як хоче Бог, не витерпівши цих випробувань. І чим випробування є важчими, тим ми ближче до Бога, і стоїмо на правильному шляху.

В мене особисто з цією поїздкою виникли певні випробування: невідкрита віза моєму чоловікові, нові люди і чужа країна із своєю культурою. Також, подорож туди тривала аж три дні, що для нас стало певною трудностю. Ще одним випробуванням було те, що ми їхали двома автобусами, і автобус в якому я їхала, три рази збивався із вірного шляху. Але і в цьому ми зуміли знайти позитивний характер, оскільки змогли більше розгледіти цю красу яка нас оточувала краще, зокрема столицю Угорщини - Будапешт у всій його красі із старовинною та неперевершеною архітектурою.

Коли ми пізно вечором прибули до Меджугор'я, нас поселили у замок, який збудувала одна сім'я, яка після довгих років життя повернулася до Бога. І ось зранку із пробудженням нового дня, перед нами постала неймовірна краса. Нас дуже вразив шарм самого замку, який був повністю збудований із каменю, що додавало йому величності. Також дивувало нас те, якою різноманітною є у Меджугор'ї рослинність. Дивлячись на багатство дерев і надзвичайну красу квітів, важко собі уявити скільки потрібно було вкласти праці у вирощення цих надзвичайних рослин, оскільки до 1981 року у цій місцевості ріс практично один тютюн. Коли ми побачили усю цю пишноту, то зрозуміли, що усі ці випробування були мізерними порівняно із цією величчю, яку приготував для нас Бог. Мовного бар'єру у нас не було, оскільки була сестра Тереза, яка знає російську мову і стала для нас перекладачем. Важливим також є те, що Меджугор'є зараз є розвинутим містом із великою інфраструктурою, але із іншого боку, воно знаходиться в такій місцевості, що за 10 хвилин можна опинитися на просторих луках з чудовими краєвидами на гори, де можна заглибитись у свою сутність, або ж просто щиро помолитись.

Чудовими є гори: Крижевац та Подбрдо, які вкриті лише самим камінням і символізують хресну ходу Ісуса. Незвичним є те, що на горі Подбрдо, де вперше з'явилась Матір Божа, встановлено, не як звичайно 14 стацій а 16, тому що, на останніх стаціях зображено Воскресіння Христове. Першою горою для нашого підйому стала гора Крижевац. Вона є важчою, тому що похилиша і набагато стрімкіша. Також, перешкодою для нашого сходження став сильний дощ. Добровільним випробуванням для багатьох людей із нашої групи став підйом на гору без взуття. На диво вони не відчуваючи при цьому великих труднощів, а навіть ще і жартували кажучи: «Подивіться, чи в мене часом не вирости крила, тому що це є не нормальним іти по такому каміні і _____ не відчувати ніякої болі». Після Крижевац нам вже було легше підніматись на гору Подбрдо, тому ми вже могли не спішаючи помолитись і насолодитись краєвидами, цьому ще й сприяла погода.

Наприкінці нашої подорожі ми завітали в общину «Чінаколо», яка працює із наркоманами. Відверто кажучи, я ніколи не могла подумати, що там можна зустріти настільки щирих людей. Вони розповідали нам без усякої філософії, а просто від щирого серця свої історії - як кожен із них, завдяки Богові, почав жити нормальним життям. І усі ці розповіді мали повчальніший зміст, ніж будь-які семінари, оскільки це були правдиві і не легкі життєві історії.

Ще хотілось би розповісти, зі слів візіонерів, як саме з'являється Марія. Вона одягнена в світло сірий одяг із білою накидкою. Також кажуть, що вона є дуже красивою, і коли діти її запитали: «Чому ти така гарна», то вона відповіла: «Тому що, я вас всіх дуже люблю». Матір Божа каже, що якби ми знали як вона нас любить, то ми б плакали від щастя. Двом із шести візіонерів Марія являється кожного дня, а чотирьом - двічі на рік. Основні її послання говорять про мир, віру, молитву і піст, але найважливіше є про молитву на вервиці, з наголосом на те, що це є найсильніша зброя проти сатани.

Є багато теорій, які підтверджують це з'явлення Матері Божої тут, але є й такі, які категорично засуджують ці факти. Я не можу обговорювати тих чи інших, але єдине, що можу ствердити із власних вражень, що Меджугор'є – це є частинка раю на землі. Це місце, яке сповнене надзвичайної краси і яке заселене привітними і щирими людьми, в якому чисте і особливо легке повітря, якого я в жодному іншому місці не відчувала, тут не звертають уваги на твою зовнішність, в що ти одягнений, або з якої ти країни. Також, тут забуваєш про весь цей метушливий світ із безліччю проблем, які часто люди самі собі створюють. Всі ці обставини дозволяють тобі настільки щиро молитися - наскільки ти це можеш, - молитися не лише губами, але насамперед серцем. Там ти можеш відкрити себе з середини і зрозуміти чим заповнене твоє серце: гнівом чи любов'ю. Тут кожен постає перед Богом таким, яким він є насправді, і хочеться стоячи перед іконою сказати: «От Боже, стою перед Тобою, із своїми проблемами і недоліками до кінця не розуміючи наскільки безмежно Ти мене любиш, але покладаю себе усю в Твої надійні руки і нехай на все сповниться воля Твоя».

Ірина Забанджала

Написане серцем

Прохання до Миколая

Святий отче Миколаю
Я Тебе молю й благаю,
Мені в горі поможи -
В душу спокій принеси.
Помагаєш всім в роботі,
Ще допоможеш у скорботі,
Помагаєш все стерпіти,
Дай пораду нам - як жити.
Ти все вмієш, Ти все можеш
І кожному допоможеш,
Щоб правдиво в світі жити
Й зла нікому не чинити.
Тобі молитву приношу
І Тебе я щиро прошу,
Будь заступником в біді -
Всі нещастя відведи.
Вбережи оселю мою
Від блискавки і від грому,
І від граду, і від зливи
Й від нечистої сили.
Тобі молюся і вірю,
На Тебе маю всю надію,
Ти чуда великі твориш
Вірю, мені допоможеш.

Святий отче Миколай,
Все в біді нам помагай,
Чудотворець Ти великий,
Так було, й буде навіки.

Ти заступник всім на світі
Тебе люблять малі діти,
Тобі моляться й чекають,
Свої просьби посилають.

І Твій образ в кожній хаті
Будуть всі оберігати,
Силу він велику має,
І хто просить - помагає.

Будь мені заступник добрий,
Чи в горі, чи в хворобі.
Моїм дітям й всій родині
Поможи в тяжкій годині.

Свята Євхаристія

Нині неділя, всі поспішають
Ще до схід сонця квіти зби-
рають,
Плетуть віночки з різного
зілля,
Бо нині свято Божого тіла.

Діти віночки в руках тримають
З барвистих квітів, з того розмаю,
Й самі як квіти чекають тихо,
Коли здійсниться те Боже диво.

Коли священник квіти посвятить,
І Службу Божу в церкві відправить
Будуть віночки всім помагати,
Бо будуть силу цілющу мати.

Бо Євхаристія свята
Під видом хліба і вина,
Кожній людині помагає,
Хто віру в Бога у серці має.

Чи то в житті, чи в смертний час
Вона спасінням є для нас,
Її нам треба завжди приймати,
То дар Ісусів, що зміг нам дати.

Той дар найкращий, що є на світі,
Тому приносять сьогодні квіти,
Щоб посвятити їх в цю неділю,
Бо нині свято Божого тіла.

*Автор: Черноус Ольга
(67 років; село Уритва)*

Написане серцем

Сповідь

Старенькі люди хворі і немічні
Прийшли до Сповіді святої,
Щоб зняти тягар з душі
Й покаяться у гріхах своїх.

Щоб долучитись до того таїнства,
То для людини велике щастя,
В серце своє під видом хліба і вина
Прийняти те святе Причастя.

Щоби прийти і плащаниці покло-
нитись,
То чисту душу треба мати,
До ран христових на полотні торк-
нутись,
І шану смерті Його віддати.

А на Великдень у святій церкві,
Як спів полине до небес,
Відчуєш радість в своїм серці
І також заспіваєш: Христос воскрес.

Один Бог на світі

Є Бог один на світі,
Так нас батьки навчали,
Його завжди любити
Так нам заповідали.

Коли є віра щира
То легше людям жити,

Як горе чи зневіра,
То легше пережити.

Помолимся до Бога,
Щоб захистив - попросим,
Коли молитва щира
То завжди допоможе.

“Не відрікайтесь віри”, -
Так нам батьки казали,
Вони життя прожили
І віру шанували.

Молилися й просили
Для дітей щастя й долі,
Щоб мали душу щирю
Й завжди були здорові.

В серці з вірою у Бога
На другий світ вже відійшли,
Скінчилась їхня дорога,
Богові в молитві душу віддали.

І ми ту віру бережим
Й своїх дітей щоб так навчили,
Щоб легше жити було їм,
Щоб Божа ласка була з ними.

*Автор: Черноус Ольга
(67 років; село Урива)*

Наша церква

Отам на горбочку посеред села
Стоїть невеличка церквися свята,
Височіє баня і хрест на горі
Її всюди видно й у кожному вікні.

В неділю чи свята як задзвонить дзвін
Й почнеться відправа у домі святім,
То кожний хто може на відправу йде
Свою радість, чи горе до Бога несе.

Бо кому розкажеш що в тебе в душі
То несеш до Бога всі свої жалі.
Молитва у храмі душу заспокоїть,
Принесе спокій в серце і рани загоїть.

Бо спільна молитва у храмі святім
Приносить розраду і віру в житті,
Бог завжди витає у ній серед нас,
Все бачить, все чує й допоможе весь час

Наша свята церква, то гордість села,
Там спільна молитва, там Божі слова
Як хор заспіває, аж серце тремтить,
Забудеш земне все, що в серці болить.

Вона буде стояти ще багато літ,
Дітей наших і внуків скликатиме дзві
Для них будувалась наша святиня
І назву їй дали Богордиці Успіня.

В'язень номер 8986

... Це було в 1924 році. Вже 6 років минуло від часу заснування перших у світі концентраційних таборів - місць масового фізичного знищення мільйонів людей, названих “ворогами народу”.

Сьогодні я вже нікого не здивую, сказавши, що ці перші концтабори були засновані аж ніяк не у фашистській Німеччині, а в Країні Рад, і що вигадав їх не божевільний параноїк Гітлер, а “мудрий вождь і учитель” товариш Ленін разом зі своїм улюбленим соратником Львом Троцьким. Це факт нині загальновідомий, і я нагадую його лише для тих, хто ще й сьогодні, розмахуючи червоними прапорами, обіцяє нам відновити “гуманістичні” ленінські принципи.

Отож від 1918 року, коли під Архангельськом був створений перший ленінський концтабір, через 6 років, в одній з таких фабрик смерті в Сибіру у бараці № А-332 перебував 68-річний український священник Іван Кипріян. Можливо, це був барак для німців - тих, з кого вже не можна було витиснути жодної користі для “соціалістичного будівництва”, бо в ньому утримували й 70 діточок, які мали нещастя народитися в таборі й ставали його в'язнями до 5-річного віку. Після 5 років дітей кудись вивозили - очевидно, в дитбудинки чи колонії для дітей політв'язнів. До 5-річного віку, щоправда, рідко хто з тих крихітних мучеників доживав, бо ж догляду за ними не було, а харчували їх лише тим, що залишилося після роздачі харчів дорослим в'язням, та й одягом їхнім було те, що викидали дорослі. Принаймі, так свідчить о. Кухарик - також в'язень цих часів, у часописі “Голос Христа Чоловіколюбця”, № 9, 1958р., Канада. Були в бараці й божевільні, й спаралізовані діточки, й покриті струпами та роз'їдені ранами, які ніколи не гоїлися.

Смердючі, залякані, вічно хворі й голодні, вони викликали відразу, й мало хто мав силу наблизитися до них. Єдиною “нянькою” й опікуном нещасних малят був отець Іван. Він озивався до них лагідним словом, брав на руки, пригортав до старечого, змученого серця і гірко ридав, виносячи з бараку на власних руках мертві тілечка, аби душечка покійного малолітнього страдника знала, що й за нею хтось побивається на цій землі, і її тілу віддає шану і почасти. Зрештою, й сам отець Іван мав вигляд далеко не привабливий. “Його лице,- пише о.Кухарик,- було сине і жовте. Жовте, там, де видніла потріскана шкіра, і сине, де потріскали

жили й починалося запалення. Ніс, зламаний ударом, був також синій, аж чорний. На підборідді виднілися рани, що ніколи не гоїлися.” Навряд чи котресь із наших діточок пішло б на руки до дідуся із такою зовнішністю. А для тих, табірних, він був і отцем, і матір’ю, і наймилішою в світі людиною - власне, єдиною людиною, яку можна було любити, від якої можна було сподіватися добра і захисту. Може тому, що іншої не було?.. А може тому, що отець Іван мав на спотвореному обличчі дивно лагідні, засмучені очі, які “казали всім, що то була людина, повна християнської любові... Ті надзвичайні очі розповідали про його безмежний тягар”.

Про побут отця Кипріяна у таборі відомо дуже мало. Відомо, що гризла його невигойна печаль за сина Віктора, розстріляного більшовиками у 1920 році; що був у таборі поруч нього якийсь полковник (очевидно, білогвардієць) на прізвище Каледін, який спорудив у бараці під нарами для паралізованих і душевнохворих дітей престол, на якому отець Іван служив Літургію, молебні за болящих та панахиди за покійних. Сюди, в цей найжахливіший відділок бараку, навіть вартові гидували наближатися.

А ще відомо, що з бараку час від часу забирали тих в'язнів, яких треба було знищити. Забирали й дітей. Із розповідей свідків тих жахливих подій можна дізнатися, що виводили приречених із бараку десь увечері, до відбою, а розстрілювали перед світанком, бо як свідчать очевидці, існувала на території табору якась будка чи огорожа без даху (в спогадах свідків вона зветься “кліткою”), куди зачиняли смертників перед розстрілом. Будка ця була в полі зору вартових на вежах, і підійти до неї було неможливо. Тому отець Іван все з тим же Каледіним прорили підземний хід крізь який священник проповзав до приречених, щоб дати їм останнє благословення та відпущення гріхів.

А ще знаємо про те, що одного вечора з бараку було виведено 20 хворих, остаточно ослаблених дітей. “Страшна сніговія лютувала на дворі, - пише о. Кухарик - Здається, немає нічого страшнішого, ніж сибірська заметіль, “пургою” називають її. Тоді нема ні заходу, ні сходу, ні півночі, ні півдня, але тільки розгурканий вітер і сніг”. В таку “розгуркану” ніч напівголі, нещасні діти (згадаймо - до 5 років!) залишалися просто неба самі, безпорадні. Отець Іван знав, що в своїй дитячій розпуці вони гукають до нього, як кожна дитина в біді гукає свою маму. Дійти до лазу допоміг йому все той же вірний полковник. Ступаючи в хідник, отець Іван сказав Колядіну знищити престол під нарами. Він знав, що не повернеться. Обернувшись востаннє, мовив неголосно: “Мир всім!” - і зник у хіднику.

Чотири дні лютувала заметіль, і чотири дні ніхто не підступав до загорожі смертників. А коли відкрили, побачили замерзле тіло отця Кипріяна, обліплене задубілими дитячими трупами. Ручку одного з хлопчаків отець тримав у своїй задубілій долоні.

Так загинув український священник Іван Кипріян, знаний як в'язень № 8986. Хто він, звідки цей праведник, що по слову христовому поклав душу свою за малесеньких друзів своїх?

“Записки наукового товариства ім. Шевченка (том 226, Львів, 1933, стор. 226) в статті про діячів української музичної культури повідомляють, що Іван Кипріян народився у 1856 році в м. Сокалі на Львівщині, був священником, композитором та диригентом. Він - автор одного з найперших у Галичині підручника початкових знань з музики і співу. Видав “партитуру церковних співів” українського композитора XVII віку Боршнянського. Збирав народні пісні та публікував їхні записи у збірниках. Будучи парохом у Немирові, створив прекрасний хор, що виступав на багатьох святах та концертах з виконанням творів Боршнянського, Кишаківського, Колеси та ін.

Із книги “польові духівники УГА”, що вийшла 1963 року у Вінніпезі (стаття о. І. Лебедовича), можна дізнатися, що о. Іван Кипріян добровільно вступив до Української Галицької Армії і пройшов із нею як польовий духівник всіма тернистими шляхами, що випали на її долю. Також цитуються спогади вояків УГА, про те, як працював о. Кипріян у тифозних бараках, раз по раз наражаючись на небезпеку інфекції. “Як гарно вмів він підтримувати нас на душі, хоч, наближаючись до нас, щораз наражався на захворювання, - пише у “Голосі Христа Чоловіколюбця” колишній воїн УГА, що в страшну зиму 1919-20 року пережив три напади поворотного тифу.

“Був це великий патріот і народний діяч, що свідомив національно цілу Немирівщину”, - свідчить про о. Кипріяна ще один сучасник - о. Марко Гіль. А далі додає дещо й зовсім несподіване: Був відомий з різних виступів на вічах у Равщині та сусідніх повітах. За його стараннями започаткували селяни відомий страйк проти дідичів майже в усій Равщині. Дідичі були змушені збільшити селянам заробітню платню”.

Ще більше можна здивуватися, довідавшись, що сам о. Кипріян походив не із “простолюддя”, а із шляхетного роду, котрий навіть мав свій родовий герб. Кажуть, як істинний українець отець Іван дуже любив білу одіжку. Та скінчив, отець Кипріян, свій земний шлях у брудному, смердючому лахмітті, серед таких же брудних, обдертих малят. І лише люта сибірська зима виявилася “милосердною” і мовби вдовольнивши тугу великого серця за білизнаю і чистотою покрила мучеників чистим-пречистим, неторкнуто білим саваном...

Без виправдання.

Якоїсь неділі на брамі церкви вивісили таке оголошення: “Аби всі могли прийти до церкви, у найближчий тиждень ми організуємо особливу неділю без виправдань. У захристії розмістимо ліжка для всіх тих, котрі твердять, що неділя є єдиним днем тижня, коли вони можуть виспатися.

Буде приготовано спеціальний сектор м'яких фотелів для тих, котрі вважають, що церковні лави незручні. Тим, у кого очі надто стомлені після ночі, проведеної перед телевізором, запропонуємо відповідні краплі для очей. Особам, котрі стверджують, що у церкві надто холодно, забезпечимо м'які пледи, а тим, котрі вважають, що у церкві гаряче, видамо вентилятори. Для тих, котрі бажають провести класифікацію осіб, які “весь час ходять до церкви, але поводяться гірше за інших”, будуть також картки паперу.

Родичів і друзів господинь, котрі не можуть одночасно прийти до церкви і приготувати обід, буде покликано на допомогу. Усім, кого турбує необхідність складання пожертви, роздадуть відзнаки з написом: “ Я вже дав”. Забезпечимо слухові апарати тим, котрі не чують проповіді, і спеціальні затички для тих, яким занадто голосно.

Церква завжди буде оздоблена вишнівськими зірками і великодніми крашанками, для тих, хто любить лише такі прикраси”.

Отож і однієї години не спромоглися чувати зо мною? Чувайте і молитесь, щоб не ввійшли у спокусу, бо дух бадьорий, але тіло немічне (Мт. 26, 40-41).

Сьогодні чужання з Ісусом стало покаранням у вигляді примусової праці. Бог дарує нам вічність. Ми неохоче віддаємо Йому кілька хвилин.

Наші молодята:

4 жовтня

Дунець Роман
Вітер Людмила

Шевчук Тарас
Зачківська Ірина

11 жовтня

Вітаємо з охрещенням:

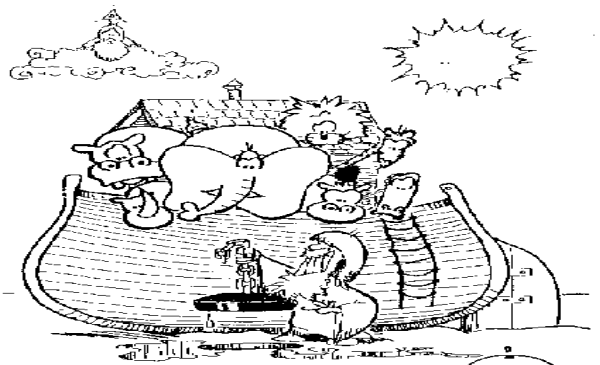
Ремез Назар 5. X
Пуківський Максим 5.X

Відійшли у вічність в жовтні:

Атаманчук Мирон (75р.) 4.X
Сказко Ольга (85р.) 12.X
Мельник Марія (68 р.) 14.X

**Посміхніться браття!
Звідки беруться діти**

- Де ми взялися? - спитали онуки у бабці.
- Тебе знайшли в капусті, тебе в бараболі, а тебе під вербою, - пояснила бабуся.
- Одне з онучат здивовано мовило:
- Ото сімейка, так сімейка! Хоч тікай з дому. Хоч би одне появилося на світ полюдському...

Дай нам Боже, так справлятися з своєю госпбдаркою, як це робив праведний Ной!

Газета парафії
Успіння Пресвятої Богородиці смт. Козова
Тернопільсько-Зборівської єпархії УГКЦ.
Виходить щомісячно.
Редактор: о. Михайло Забанджала
Друк: “Комп'ютер сервіс”

Україна 47600
Тернопільська обл.
сmt. Козова
вул. Хмельницького, 8
Тел/ tel: +380354725171; +380962191383
E-mail: michael@ko.te.ua

Ukraine 47600
Ternopil' region
Kozova town
Hmel'nytskogo st. 8
Tel/ tel: +380354725171; +380962191383
E-mail: michael@ko.te.ua